

Jazz på Hotel Tisvildeleje

Uddrag fra erindringsbogen

'Klaver med mer'

om 15-årige Bent Fabricius-Bjerrers

professionelle debut som orkesterleder i 1940

Af Bent Fabricius-Bjerre

Til min store overraskelse fik jeg positivt svar fra hotellet i Tisvildeleje, og jeg samlede så mit første professionelle orkester. En trio bestående af bas, guitar og klaver. Bassisten hed Ove Preis og spillede i virkeligheden klaver, hvilket var praktisk, da værten helst ville have, at der skulle være musik hele tiden, og så kunne han spille, når vi andre holdt pause. At han så selv måtte spille uafbrudt i fem timer på henholdsvis bas og klaver, var der ingen, der tænkte på. Måske ham selv, men han havde da den glæde ud af arrangementet at han traf Lilian Henius, som han senere blev gift med, og fik et begavet barn, som i dag hedder Suzanne Brøgger. Der var ikke strøm på orkestrene dengang, så vi havde Kaare Bennike på akustisk guitar. Han var pottemager til daglig, men spillede en god rytme. Vi sang trio-sang, og vores hofnummer var Ain't She Sweet i et arrangement, der var stærkt inspireret af Jimmie Luncefords indspilning.

Vi lagde ikke meget mærke til besættelsesmagten under den første sommer. Vi havde indtryk af, at den kun omfattede to halvgamle tyske soldater, der holdt sig for sig selv i et sommerhus.

Vi åbnede den 5. juni - Grundlovsdag - og sæsonen varede til 1. September. Så jeg meddelte skolen, at jeg desværre ikke kunne gå op til eksamen og gik op på rektors kontor for at få mine eksamenspenge tilbage. Det fik jeg, og min familie var helt ude af

Jørgensens Hotel i Tsvildeleje i 1930'erne inden hotellet skiftede navn til Hotel Tsvildeleje.

Den store sal på Jørgensens Hotel/Hotel Tsvildeleje, hvor Bent Fabricius-Bjerre optrådte med sin trio i to somre.

*Tisvildeleje Badehotel på toppen af hotelbakken
og i baggrunden området Ved Stranden, hvor Bent Fabricius-Bjerre fik hus.*

den. Hvad skulle det ende med. Jeg var eneste drengebarn i den del af slægten, og nu så det ud til, at den akademiske linie blev brudt, og det hele endte op i øller, tobaksrøg og letlevende piger.

Set udefra kunne det også godt udlægges sådan.

Jazz i Tisvilde

Der var på det tidspunkt to hoteller i Tisvildeleje. Badehotellet, der lå på toppen af hotelbakken, var et stort forhenværende flot hotel fra århundredeskiftet. Det var her, det elegante publikum kom. Herrerne i hvide jakkesæt med tofarvede golfsko og pigerne i deres nyeste sommerkjoler. Om eftermiddagen, hvor man drak te på terrassen med den smukke udsigt ud over Kattegat, havde de store hatte på for at skygge for solen.

Hotel Tisvildeleje var mere beskedent. Det var et tidligere pensionat, der var bygget om. Vi spillede i festsalen, der lignede et

Hotel Tisvildeleje

(fh. Jørgensens Hotel)

Daglig fra Kl. 21—24

Musik og Dans

I. Kls. Swing Band

under Ledelse af

Herr Bent Fabricius Bjerre

Plakaten fra 15-årige Bent Fabricius-Bjerrers første professionelle engagement i 1940.

forsamlingshus, når det var kedeligst. Det var første år, vores hotel satsede på musik for de unge. Tidligere havde der siddet en harmonikaspiller og lirt nogle sømandsvalse af, men nu tog man konkurrencen op med Badehotellet, og selv om det ikke var elegancen, der dominerede, havde vi fuldt hus hver aften.

Vi havde lejet et stort værelse i en nærliggende villa, hvor der var stillet tre senge op i hvert sit hjørne. Der var ikke meget privatliv, men det var en aftale, at de andre sov, hvis man havde besøg.

Jeg havde ikke haft brug for ordningen – for den sags skyld hverken dér eller andre steder – før jeg mødte Annelise på stranden. Hun var lille, velskabt, mørkebrun af Tisvildesolen og oldgammel. Hun var treogtyve år. Men syv års forskel er en menneskealder, når man er femten. Hun var lige ud af landevejen og fortalte mig, at hun var forlovet med en løjtnant ved Flyvevåbnet, så jeg var klar over, at det var uforpligtende. Det var derfor uden betænkeligheder, at jeg tog hende med hjem i kollektivet.

Vi kom sammen i næsten tre år. Det var et praktisk forhold, som ikke på noget tidspunkt kogte over, fordi grænserne i forvejen var sat. Jeg havde et fotografi stående af hende på skrivebordet i mit værelse. Det var taget af kanonfotografen på Rådhuspladsen, og hun havde en sølvræv over skulderen og høje stilethæle. Men det var sjældent, at hun kom i vores hjem. Det var ikke bevidst, at jeg undgik det, men det har nok ligget lidt i underbevidstheden, at det var bedst at køre det på neutralt plan.

På konservatoriet

Da min far havde diskuteret min fremtid igennem med sine brødre, lod han mig vide, at han kunne gå med til, at jeg gik musikvejen under forudsætning af, at jeg i alt fald tog en uddannelse inden for dette område, og det blev aftalt, at jeg skulle begynde på Det kgl. Danske Musikkonservatorium, når sommeren var overstået. For at komme ind skulle man bestå en adgangsprøve, og jeg tog timer hos Herman D. Koppel for at lære et stykke klassisk musik.

Jeg slap igennem nåleøjet med en let sonate af Haydn og gik på konservatoriet i tre år med Holger Lund Christiansen som lærer i mit hovedfag klaver, og med Poul Schierbeck til bifagene instrumentation og direktion.

Rektor var dengang Rudolph Simonsen, en utrolig kyndig mand, som underviste os i musikhistorie. Han kunne spille direkte efter et operapartitur, synge samtlige partier inklusive duetter og samtidig fortælle om stykkets handling. Alene dette one man show gjorde et i sig selv kedeligt fag til studietidens højdepunkt.

Vi levede i en finkulturel tid, jazz og dansemusik hørte til på værtshusene. En gang, da jeg sad i et af prøveværelserne og øvede mig på Meade Lux Lewis' Honkey Tonk Train Blues, bad rektor mig lade være med at spille jazz på konservatoriets flygler. Det ødelagde instrumenterne, sagde han.

Vi havde succés med vores første engagement på Hotel Tisvildeleje, og jeg blev bedt om at komme tilbage næste sommer.

Bent Fabricius-Bjerre (tv.) med sit første orkester. Illustration fra 'Klaver med mer'

Goodman-trioen

Efter Fats Waller kom turen nu til Teddy Wilson. Pianist i Benny Goodmans trio og kvartet, som i trediverne og fyrterne var lige så populære som Beatles blev 25 år efter. Han spillede, ligesom man trak vejret. Hans improvisationer var ligesom åndedrag. Spænding og afslapning. Hans højre hånd åndede ind og ud i enkle musikalske passager, mens hans venstre hånd brød akkorderne op med skiftende harmonier på hvert taktslag. Jeg havde svært ved at få min venstre hånd med. Mine fingre var ikke lange nok til de vanskelige decimer, men med højre hånd gik det bedre, og snart kunne jeg spille hans berømte solo i *Ain't Misbehavin'*, hvor Harry James i øvrigt også spillede et af sine bedste kor.

Så året efter blev det en trio i den populære Goodman-stil. Poul Hindberg på klarinet og Pedro Biker – den senere kendte TV-speaker – på trommer. De to blev i øvrigt grundstammen i de følgende års skiftende orkestre, indtil jeg dannede trioen med Erik Carlsen på bas og Arne Kristensen på elektrisk guitar.

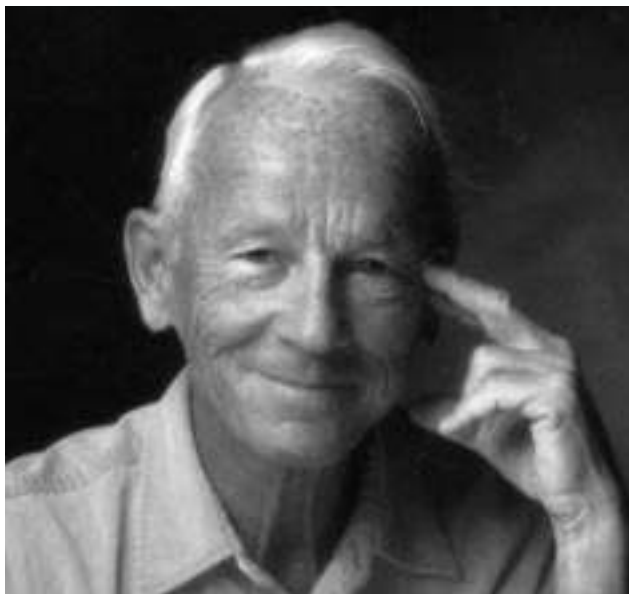
Den forventningsfulde pige

Da vi var på vores anden sæson på Hotel Tisvildeleje, sad der en aften en køn mørkhåret pige sammen med sine forældre nede ved et af de bageste borde. Hun så så glad ud og næsten lyste af forventning. Det satte et eller andet i gang. Hende måtte jeg tale med. Mellem et af numrene sagde tjeneren til mig, at faderen ved bordet havde bestilt noget øl til os. Så efter pausen gik jeg hen til dem for at sige tak. Det passede mig fint at komme hen i nærheden af pigen. Jeg var nysgerrig og det var selvfølgelig mest hende, jeg talte med i de tre minutter, vi havde tilbage, før vi skulle op og spille. Jeg nåede dog at få frem, at hun hed Harriet Dessau og boede på Helenekilde, et luksuspensionat, jeg godt kendte, og som lignede scenen til en forbrydelse i en detektivbog af Agatha Christie.

Næste dage kredsede jeg omkring huset et par timer, indtil jeg tilfældigt stødte på hende i indkørslen.

For at finde en eller anden indfaldsvinkel til at komme i gang spurgte jeg, om hun ikke havde en tennisketcher, jeg kunne låne. Jeg spillede ganske vist ikke tennis dengang, men tænkte, at en tennisspillende ung mand passede bedre ind i Agatha Christies persongalleri end en musiker. Hun spillede ikke selv, men jeg kunne låne hendes fars, sagde hun. Og det gjorde jeg og lovede at aflevere den næste dag. Da jeg mødte op næste morgen, var hun allerede taget til stranden, så jeg gav ketcheren til en af stuepigerne.

Dagen efter cirklede jeg rundt om gerningsstedet, men fik at vide, at familien var rejst. Det tænkte jeg over et par dage, henlagde så sagen som uopklaret og gik i gang med en ny.

'Klaver med mer' af Bent Fabricius-Bjerre er udgivet i 1994 på forlaget J. H. Schultz Information A/S - Foto er gengivet fra bogens omslag.